

KARIN BLOEMEN OVER HAAR KATTEN EN ANDERE TROUWE VIERVOETERS

*‘Een vertrouwens-
persoon is fijn,
al is het een hond,
kat of cavia’*

Iedereen kent haar als de vrolijke cabaretière die met de meest uitzinnige jurken, een verpletterend stemgeluid en scherpe conferences alle publieksharten veroverd. Maar niemand weet dat **Karin Bloemen** haar carrière dankt aan... poezen!

“Aan het begin van mijn carrière woonde ik in een oud huisje in de Jordaan. Er zaten altijd tientallen katten op mijn dak, geregeld kwamen ze door het raam naar binnen. Soms bevielen ze zelfs stiekem in een van mijn kasten. Dan hoorde ik ineens een hoop gemiauw als ik een kastdeur opentrok. Reuze gezellig vond ik dat. Mijn allereerste doorbraak was – dankzij die gezellige katten om me heen – met de ‘cat song’ *De kat zat op het plat*, een liedje van Louis Davids uit de jaren twintig. Ik had het modern gemaakt voor een musicalauditie, met muziek van Nina Hagen. Dat vonden ze zo briljant. Ik kreeg de rol en mijn nummer werd gebruikt voor de musical. Ik heb mijn carrière dus aan mijn liefde voor poezen te danken, zo voel ik dat. Katten zijn zulke leuke beesten. Sommige mensen houden niet van ze, omdat ze zo afstandelijk zijn. Maar ik vind dat juist zo leuk.

Ik heb nu twee Siberische boskatten. Eigenlijk zijn ze van mijn dochters, maar ik lach me suf met die beesten. Ze apporteren! Dat bedenk je toch niet? Ze vinden het geweldig om achter een bal aan te rennen en die weer terug te brengen naar mij. Ik ben dol op Kye en Jenna. Ze zijn ontzettend leuk, lief en eigenwijs. Katten hebben natuurlijk ook nadelen, maar die neem ik erbij. Want je weet: poezen hebben vier miljoen haren, waarvan twee miljoen op hun rug en twee miljoen op je bank. Om gek van te worden. Gelukkig zijn Siberische boskatten anti-allergeen, speciaal gefokt voor mensen met een allergie zoals ik. Hun huidschilfers laten namelijk niet los.”

‘EVEN LIGGEN ZE BIJ JE EN HUP, DAAR GAAN ZE WEER’

“Kye en Jenna hebben allebei een heerlijk soort kapsones. Alles wat ze doen is in hun eigen belang. Even komen ze bij je liggen en hup, daar gaan ze weer. Je kunt katten niet dwingen. Eigenlijk vind ik dat wel het leukste aan een kat. Natuurlijk probeer ik ze weleens vast te houden. Maar dan wacht Kye net zo lang tot ik hem loslaat en dan is hij alsnog verdwenen. En Jenna wordt gewoon agressief. Die heeft zoiets van: en nou is het klaar met je! Ze bijt niet door, hoor, het is meer een speelse vorm van agressiviteit. Ik weet namelijk heel goed hoe het voelt als een kat doorbijt. Dat is niet leuk. Vroeger moest ik eens een zieke kat temperen. De dierenarts zei via de telefoon: ‘Mevrouw, u moet even zijn koorts opmeten, even een thermometer in zijn achterste duwen.’ Nou dat gaat niet zonder bloedvergieten kan ik je uit ervaring navertellen...”

‘IK KAN BEST EEN BEETJE JALOERS ZIJN OP MENSEN MET EEN HOND’

“Ik denk niet dat er een duidelijk verschil is tussen mensen met katten en mensen met honden. De zorg voor je dier komt op hetzelfde neer. Kattenmensen blijven wel iets liever binnen dan hondenmensen. Die vinden het juist leuk om lange wandelingen te maken op het strand of in het bos. Ja, hondenmensen zijn

denk ik wel wat sportiever. Ze moeten toch een paar keer per dag naar buiten. Kattenbaasjes hebben eigenlijk gekozen voor een luie vorm van een huisdier houden. Want je hoeft helemaal niks met ze te doen. Ik plaag hondenmensen vaak. Een van mijn vriendinnen, die me ‘s nachts na een optreden weleens naar huis brengt, moet daarna nog haar hond uitlaten. Dan zeg ik: ‘Ja, jij wilde een hond!’ En dan heeft ze er toch altijd een beetje de pest over in. Aan de andere kant ben ik ook jaloers op mensen die een hond hebben. Honden zijn ontzettend communicatief, echt vrienden voor het leven. Katten doen alleen waar ze zelf zin in hebben.

Ik heb altijd van die snoepstengels voor mijn katten in huis. Daarmee probeer ik ze te conditioneren op mijn geroep, zodat ze weten dat er een beloning klaarligt als ze thuiskomen. Ik ben doodsbang dat ze de straat op gaan en worden aangereiden. Sinds een paar maanden wonen we landelijk, hier mogen ze naar buiten. Dus ik moet ze wel een beetje aan me binden. De enige manier om een dier aan je te binden, is via voeding. Ze hebben het al goed door. Als ik ‘s ochtends naar beneden kom, dan lopen ze lekker om me heen te miauwen van: jeehhh, de voedselbank is er. Vergeet ik ze een snoepstengel te geven, dan komen ze

‘Katten kun je niet dwingen en dat vind ik nu juist zo leuk’

'Ik vind dat alle oude mensen recht hebben op een beestje, als ze dat willen'

naast me zitten. Of ze gaan aan mijn benen hangen alsof ze willen zeggen: 'You forgot something, bitch.' En als ik dan opsta, rennen ze naar de kast waar de snoepstengels liggen. Zo grappig. Ik vind het leuk om te zien hoeveel verschil er is tussen de karakters van mijn katten. Jenna is de chique vrouw, die echt volledig doet wat ze zelf wil en niet bij je op schoot komt liggen. Ze gaat wel tegenover me liggen en bekijkt dan of er nog wat voor haar te halen valt. We noemen haar ook vaak Kleine Kat of Penny, uit televisieserie *The Big Bang Theory*. Dat komt doordat we (mijn dochters en ik) het maar niet eens kunnen worden over de namen van de katten. Daardoor hebben ze er meerdere. Kye luistert ook naar de naam Grijze Kat en Sheldon (een ander personage uit *The Big Bang Theory*). Hij is een heel ander type dan Jenna en komt elke dag even gezellig bij me zitten om geaaid te worden. Die is heel relaxed. Ze zijn wel heel lief voor elkaar. Vrouwtjespoezen hebben de neiging om de jongere poes te voeden. Dus als ik eten neerzet, dan laat Jenna de jongere Kye altijd voorgaan, ook al zet ik het eerst bij haar neer."

'HOND KEES WIST ALLES VAN MIJN ANGSTEN EN VERDRIET'

"Ik was elf jaar toen Kees in mijn leven kwam. Hij was een straathond, een kokosmat noemde men dat vroeger. Ik heb hem naar binnen gelokt met een koekje en wat stukjes brood, dat vond hij heerlijk. Kees was natuurlijk niet van mij, hij was van niemand. Maar ik zorgde er wel voor dat hij zo veel mogelijk bij mij bleef, ook 's nachts."

Op een gegeven moment ben ik hondenvoer voor hem gaan kopen. Mijn moeder was mijn liefde voor dieren gewend. Ik nam ook vaak poesjes mee naar huis om melk te geven. In mijn poëziealbum stond altijd hetzelfde versje: 'Eén plus één is twee, Karin neemt steeds poesjes mee.' Ik moest ze elke keer weer terugbrengen naar de rechtmatige eigenaar, want ik pikte de poezen gewoon op van de straat. Maar Kees bleef bij mij, ook toen we gingen verhuizen. Hij stond altijd bij school op me te wachten. Met hem kon ik praten. Kees wist alles van mijn angsten en verdriet. Voor de buitenwereld huilde ik nooit, ik was een bikkel.

PASPOORT JENNA

Naam: Jenna, alias Kleine Kat of Penny (personage uit de tv-serie *The Big Bang Theory*)
Is een: vrouw, crème-wit
Leeftijd: 3 jaar
Karakter: uit de hoogte, eigenwijs, zelfstandig en lichtgeraakt

PASPOORT KYE

Naam: Kye, alias Grijze Kat of Sheldon (personage uit de tv-serie *The Big Bang Theory*)
Is een: man, grijskleurig
Leeftijd: 1 jaar
Karakter: lief, aanhankelijk, ontspannen en speels

Als kind was ik best hard. Incest maakt dat je je afschermt van anderen en dat je je gevoelens niet meer binnenlaat. Maar elk mens heeft woordjes die eruit moeten, om ervoor te zorgen dat ze niet in je hoofd gaan spoken. Uren kon ik tegen Kees aan kletsen. Dat was veilig."

'IK BEGRIJP HEEL GOED HOE BELANGRIJK DIEREN ZIJN VOOR MENSEN'

"Het is fijn als je een vertrouwenspersoon hebt. Ook al is het een hond, poes of cavia. Als je je verhaal maar kwijt kunt, daar gaat het om. Voor mij was dat vroeger, met Kees, heel belangrijk. Ik begrijp dus erg goed hoe belangrijk dieren kunnen zijn voor mensen. Een dier is nooit veroordelend of beoordelend. Het is gewoon van: oké, je bent er, klaar. Hoe leuk en knap is dat? Daar kun je als mens toch wat van leren? Ik vind het schandalig dat oudere mensen die naar een verzorgingshuis gaan hun beestje niet mee mogen nemen. Dat kan echt niet, het is crimineel. Ik weet nog hoe verdrietig en in paniek mijn moeder was toen haar hondje overleed. Ze wilde per se een nieuwe. Bijna iedereen raadde haar dat af, vanwege haar leeftijd. Want je weet immers niet hoelang je er nog voor kunt zorgen. Ik heb toen tegen mijn moeder gezegd: 'Als jij een hondje wilt, dan gaan we er een halen.' En dat gebeurde. Ze was heel slim, want ze had altijd wel iemand in de buurt die haar hondje wilde uitlaten als het haar niet lukte. Ik vind dat alle oude mensen recht hebben op een beestje, als ze dat willen. Je bent dan nooit meer alleen, je hebt een maatje om je leven mee te delen."

MEER KARIN

Karin Bloemen is cabaretière, musicalster en zangeres. Van januari tot en met juni 2017 staat ze met haar nieuwe theaterprogramma *Volle Bloei* in de Nederlandse theaters. **Kijk voor de speellijst op labloemen.nl**